

MEGAN HART

Neodreiki

• svajonių knygos

Knygute.lt

Megan Hart

NEDORÉLÉ

Romanas

Versta iš: Megan Hart, Dirty, Harlequin Spice, 2007
© Megan Hart, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Luka Kalėdaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-797-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

*Skiriu Unagh ir Ronanui, kurie suteikė
man daugiau džiaugsmo, nei pajėgiau
įsivaizduoti, ir, kaip visada, DPF – visas
pasaulis gali perskaityti mano mintis,
bet Tau tenka su manimi gyventi. Visus
jus myliu!*

Padėka

Be šių žmonių knyga nebūtų išvydusi dienos šviesos. Dėkoju:

Natalie Damschroder ir Lauren Dane už tai, kad skaitė knygą, palaikė mane per visus Elės nuotykius (ir už tai, kad sakė, jog myli Deną);

mano tinklaraščio „Maverick Authors“ bendraautorėms „Žirklėms“ ir „Stūmokliui“ – trijulė nugalės!

nuostabiausiai palaikymo grupei – CPRW draugijai, kurios narius pažinti man yra garbė;

Kelly, Sal ir visai mūsų dvaro komandai už tai, kad kartu valandų valandas linksminėmės, ir Jenai – už kaubojišką šokį ir paauglišką depresiją! Bučkis!

Anavilio „Mary Catherine’s“ kepyklėlės darbuotojams ir savininkams. Ačiū už kėdę, kavą ir padrąsinimą;

už tikėjimą mano jėgomis labai dėkoju Mary Louise Schwartz iš Belfrėjaus literatūros agentūros, o už suteiktą galimybę pristatyti

šią knygą skaitytojams sakau ačiū Susan Pezzack;

taip pat už paramą esu dėkinga savo šeimai ir draugams, ypač mamai Emily, kuri nuo mažens skatino svajoti, tėčiui Donui, kuris mus su seserimi išauklėjo, ir sesei Whitney, kuri yra ir mano geriausia draugė.

1

Štai kas nutiko.

Sutikau jį saldumynų parduotuvėje. Jis atsi-
grėžė ir nusišypsojo. Nustebusi ir pati šyptelė-
jau. Tai buvo ne saldainiukų vaikams krautu-
vėlė. Mudu susidūrėme „Saldžiajame rojuje“ –
prabangių, gurmaniškų saldėsių parduotuvėje,
kurioje nerasi pigių čiulpinukų ar kreidos sko-
nio šokolado. Į tokią parduotuvę užsuki užsie-
ninių triufelių šefo žmonai, nes jautiesi kalta,
kad po konferencijos Milvokyje dulkinaisi su
jos vyru.

Jis pirkto juodus dražė. Pažvelgė į maišelį
vienspalvių šokoladu įdarytų saldainiukų ma-
no rankoje.

– Žinote, ką sako apie žalios spalvos dražė? –
Jis mėgino apžavėti mane nerūpestingu šyps-
niu, bet aš atsispyriau.

– Kad jie skirti Šventojo Patriko dienai? – Kaip
tik todėl ir pirkau saldainių.

– Ne. – Jis papurtė galvą. – Ne. Žalia spalva
žadina aistrą.

Ne pirmas vyras bando mane vilioti. Daž-
niausiai jiems trūksta takto. Jie mano, kad tai,

kas kabo tarp kojų, atstos tai, ko trūksta tarp ausų. Kartais, kai noriu pasijusti geidžiama, su tokiu vyru vis tiek patraukiu namo, tačiau dažniausiai geismas būna apsimestinis ir galiausiai nuvilia.

- Šitą pasakėlę sukūrė nebrendilos, negebantys savo fantazijų paversti tikrove.

Vyras dar plačiau nusišypsojo. Jo bruožai nebuvo įsimintini, bet nuostabi šypsena viską atpirko. Šlapio smėlio spalvos plaukai, apniukusio dangaus spalvos akys masino, bet ta šypsena... ji užgniaužė kvapą.

- Puikiai atsakyta, - tarė jis ir ištiesė ranką.

Kai ją paėmiau, lėtai ėmė traukti mane artyn, nors ir priešinausi. Tada palinko prie ausies ir aš suvirpėjau, per kaklą nuvilnijus karšto iškvėpto oro gūsiui.

- Ar mėgsti saldymedžio lazdeles?

- Mėgstu.

Jis stumtelėjo mane į kampą ir kyštelėjo ranką į mažų juodų stačiakampių saldainiukų sklidiną indą, ant kurio puikavosi nupiešta kengūra.

- Pabandyk šitų, - šalia kabėjo užrašas „Neragauti“, bet vyras pakėlė delną man prie burnos ir aš pravėriau lūpas, - iš Australijos.

Jaučiau, kaip burnoje tirpsta minkštas, kvapnus, lipnus saldymedis. Perbraukiau liežuviu per dantis ir lūpas, kurias ką tik palietė jo pirštai. Vyras nusišypsojo.

- Žinau mielą vietelę, - pasiūlė jis ir aš neklausinėdama nusekiau iš paskos.

„Paskersta avis“ - siaubingas pavadinimas jaukiai britiškai alinei, įsikūrusiai skersgatvyje pačioje Harisbergo senamiesčio širdyje. „Avis“ visai nederėjo prie nesuskaičiuojamų senamiesčio šokių klubų ir prabangių restoranų - kaip tik todėl ir atrodė dar jaukesnė. Kampe studentai traukė karaokę, ir jis pasodino mane prie baro. Kėdė klibėjo, todėl abiem rankomis įsikibau į barą ir užsisakiau taurę „Margaritos“.

- Ne! - mostelėjo jis ranka ir aš kilstelėjau antakį. - Tu gersi viskį.

- Nesu gėrusi viskio.

- Nekalta mergelė.

Kitą būčiau palaikiusi šlykščiu pasipūtėliu, sušnairavusi ir be jokių kalbų atsisveikinusi, tačiau iš jo lūpų šie žodžiai neskambėjo įžaidžiamai.

- Nekalta mergelė, - linktelėjusi pritariau, liežuviu tarsi pirmą kartą ragaudama keistą seniai netartų žodžių skonį.

Jis užsakė mums po stiklą airiško viskio „Jameson“ ir, kaip dera, vienu mauku išgėrė savąjį.

Nesu ragavusi viskio, bet išlenkti taurelę – man ne naujiena, todėl nedelsdama ir nesiraukydama ištuštinau savąją. Supratau, kodėl viskis vadinamas ugniniu vandeniu. Nudeginęs gomurį gėrimas pasklido liežuvium ir keistai priminė rudenį deginamų lapų kvapą. Tapo šilta ir jauku, netgi šiek tiek romantiška.

Jo akys sužibo:

– Gražu žiūrėti, kaip viskis nuslysta tavo gerkle.

Staiga beprotiškai susijaudinau.

– Dar po vieną? – paklausė barmenas.

– Dar po vieną, – neprieštaravo mano kompanionas ir atsigręžęs į mane pridūrė: – Puikiai susitvarkei.

Kažkodėl pasijutau pamaloninta.

Kurį laiką gurkšnojome prie baro, nuo viskio greičiau, nei tikėjau, apsvaigo galva. Galbūt svaigau ne tiek nuo gėrimo, kiek nuo draugijos – jis žaviai šaipėsi iš kitų alinės lankytojų, o aš lengvabūdiškai kikenau.

Kostiumėliu vilkinti moteris baro kampe, pasak jo, – pagal iškvietimą dirbanti prostitutė, o

vyriškis, vilkintis odiniu švarku, - laidotuvių biuro tarnautojas. Naujasis mano pažįstamas auste audė pasakojimus apie kiekvieną aludės lankytoją, nepraleido nė draugiškojo barmeno, kuris, girdi, anksčiau dirbo guminukų ūkyje.

- Guminukai ūkiuose neauga. - Aš palinkau artyn norėdama paliesti jo kaklaraištį: iš toli jis atrodė toks, kokius ryši dauguma vyrų - išmargintas nedideliais taškeliais ir kryželiais, bet dabar pastebėjau, kad tie taškeliai ir kryželiai iš tiesų yra mažytės kaukolės ir sukryžiuoti kaulai.

- Nejaugi? - atrodė nusivylęs, kad nesileidžiu į žaidimą.

- Ne, - truktelėjau už kaklaraiščio ir įsižiūrėjau į žalsvai mėlynas akis, kurios aistringumu nė kiek nenusileido lūpoms, - juos renka laukuose.

Jis atlošė galvą ir nusikvatojo. Nusmelkė pavydas, kad geba taip atsipalaiduoti. Aš nuolat bijau, ką pagalvos žmonės.

- O tu? - paklausė ir tarytum prikaustė mane žvilgsniu. - Kokia tavo profesija?

- Aš guminukų brakonierė, - sušnabždėjau aptirpusiomis nuo viskio lūpomis.

- Neatrodai labai pavojinga. - Jis ištiesė ran-

ką ir ėmė sukti ant piršto iš eglute supintos kasos išslydusią sruogą.

Kurį laiką mudu, du nepažįstamieji, tiesiog žiūrėjome vienas į kitą, sutartinai nusišypsojome ir staiga man toptelėjo: kaip seniai nesišypsojau!

- Ar nori palydėti mane namo?

Jis linktelėjo.

Nėra ko stebėtis, kad tą naktį jis net nemėgino įsiprašyti į mano lovą, tačiau neiprasta, jog nepabandė čia pat išdulkinti. Kad ir kaip ilgai kuičiausi rankinėje ieškodama raktų, šypsojau ir flirtavau, atsisveikindamas jis net nepabučiavo.

Nepaklausė vardo, neprašė telefono numerio. Paliko apsvaigusią nuo viskio prie namo durų. Kurį laiką žiūrėjau, kaip jis tolsta kišenėse žvangindamas monetas, tada įėjau į namą.

Galvojau apie jį ryte, kai duše iš plaukų ploviau dūmų kvapą. Galvojau apie jį skusdamasi kojas. Valydamasi dantis stebėjau save veidrodyje ir mėginau įsivaizduoti, kokias mano akis matė jis: gal mėlynas su baltomis ir auksinėmis dėmelėmis, kurios pastebimos tik gerai įsižiūrėjus? Mano akis vyrai dažnai giria - tikriausiai todėl, kad pasakius tokį komplimen-

tą galima eiti toliau ir uždėti ant šlaunies delną. Tiesą sakant, jis išvis nesakė komplimentų, tik pagyrė, esą moku gerti viskį.

Galvojau apie jį ruošdamasi į darbą. Įsmukau į patogias baltas kelnaites, užsisegiau derančią prie jų baltą liemenėlę, kukliai papuoštą nėriniais ir pasiūtą taip, kad krūtis ne išryškintų, o tik prilaikytų. Juodas šiek tiek virš kelių sijonas, balta priekyje susagstoma palaidinė. Kaip visada: juoda ir balta – taip paprasčiau, ir toks paprastas spalvų derinys mane ramino.

Mąščiau apie jį ir važiuodama į darbą, nuo neįpareigojančių pokalbių su nepažįstamaisiais apsisaugojusi šiuolaikiniu skydu – ausinėmis. Kaip paprastai, suskaičiavau visas iki vienos stoteles ir, kaip kaskart, išlipdama nusišypsodavau vairuotojui.

- Geros dienos, panele Kavana.

- Ačiū, Bilai.

Galvojau apie jį ir tada, kai betoniniais laiptais kopčiau biurų pastato link ir kai likus penkioms minutėms iki darbo dienos pradžios atvėriau duris.

- Šiandien vėluojate, – tarė apsaugos darbuojas Harvis Vildardas, – visą minutę.

- Autobusas kaltas, – šyptelėjusi pasakiau

puikiai žinodama, kad Harvis tuoj išraus ir kad autobusas čia niekuo dėtas, – šiandien esu išsiblaškiusi.

Pakilau liftu, nuskubėjau tiesiai koridoriumi, įžengiau pro duris ir įsitaisiau prie darbo stalo. Atrodė, niekas nepasikeitė, bet viskas buvo kitaip. Net žvelgdama į eilutėmis išrikiuotus skaičius, nesilioviau mąstyti apie keistą vakar sutikto vyro elgesį. Aš nežinau jo vardo. Jis nežino manojo. Tikėjau, kad bus paprasta – du nepažįstamieji rado su kuo patenkinti savo geidulius. Įprastas gundymo ritualas, kai nėra jokios painiavos, kai net nesvarbu, kuo vardu tas kitas žmogus.

Man nepatinka pasisakyti, kuo aš vardu. Or-gazmo įkarštyje vyras išstena jį ir įgyja dar daugiau pasitikėjimo savimi, nors anaip tol nėra to nusipelnęs. Dažniausiai vardą sumeluoju, o tada tyliai kikenu, kai išgirstu jį tariant nuo palaimos prikimusiu balsu.

Tačiau šiandien šypsotis negaliu. Esu išsiblaškiusi, irzli, sutrikusi, netgi nusivylusi... Ir niekaip neįstengiu pamiršti to žavaus vyro.

Su bėda nusprendžiau dorotis taip kaip su matematikos užduotimi: išskirstyti lygtimis, iššifruoti atskirus dėmenis, sudėti tai, ką galima sudėti, ir atmesti tai, kas neturi prasmės....